

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2023 r.

sprawy **C.B. i U.B.**,

uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstw z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o *przeciwdziałaniu narkomanii* i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Augustowie,

od wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach,

z dnia 5 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 404/22,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Augustowie,

z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. akt II K 547/20,

postanowił

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Augustowie wyrokiem z dnia 29 lipca 2022 r., sygn. akt II K 547/20, uniewinnił oskarżonego C.B. od zarzucanych mu czynów, tj. tego, że:

1. w dniu 15 lipca 2019 r. w miejscowości W., gm. [...], pow. [...], woj. [...] działając wspólnie i w porozumieniu z U.B., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość konopi innych niż włókniste (marihuany) o wadze nie mniejszej niż 5.880,88 grama netto oraz żywicy konopi o łącznej wadze 1,66 g netto, tj. czynu z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. w dniu 15 lipca 2019 r. w miejscowości W., gm. [...], pow. [...], woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z U.B.-B., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonując wysiewu nasion niewiadomego pochodzenia, niezgodnych z przepisami w/w ustawy, uprawiali konopie w ilości 2338 krzaków, z czego inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 123 krzaki, z których można uzyskać znaczną ilość suszu konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 3.075 grama netto, tj. czynu z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt I wyroku).

Ponadto Sąd I instancji na podstawie art. 1 § 2 k.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. umorzył postępowanie w sprawie czynu oskarżonego C. B. polegającego na tym, że 15 lipca 2019 r. w miejscowości W., gm. [...], pow. [...], woj. [...], wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 5 krzaków, tj. przestępstwa z art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii ustalając, iż szkodliwość społeczna tego czynu jest znikoma (pkt II wyroku).

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy w Augustowie uniewinnił oskarżoną U. B.od zarzucanych jej czynów, tj. tego, że:

1. w dniu 15 lipca 2019 r. w miejscowości W., gm. [...], pow. [...], woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z C.B., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadała znaczną ilość konopi innych niż włókniste (marihuany) o wadze nie mniejszej niż 5.880,88 grama netto oraz żywicy konopi o łącznej wadze 1,66 g netto, tj. czynu z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. w dniu 15 lipca 2019 r. w miejscowości W., gm. [...], pow. [...], woj. [...], działając wspólnie i w porozumieniu z C.B., wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonując wysiewu nasion niewiadomego pochodzenia, niezgodnych z przepisami w/w ustawy, uprawiali konopie w ilości 2338 krzaków, z czego inne niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 123 krzaki, z których można uzyskać znaczną ilość suszu

konopi innych niż włókniste (marihuany) w ilości nie mniejszej niż 3.075 grama netto,

tj. czynu z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt III wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji Prokurator Rejonowy w Augustowie, w której zaskarżono wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych oraz obrazę art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., Sąd Okręgowy w Suwałkach wyrokiem z dnia 5 stycznia 2023 r., sygn. akt II Ka 404/22, zaskarżony wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Rejonowy w Augustowie, zaskarżając go na niekorzyść oskarżonych w zakresie czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 1 i 2 oraz art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, zarzucając:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia dotyczącego C.B. i U.B., a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej poprzez jednostronną, powierzchowną, dowolną i wybiórczą ocenę dowodów oraz brak wszechstronnej i wnikliwej analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie z pominięciem dowodów przemawiających na niekorzyść C.B. i U.B., z pominięciem zasad logicznego rozumowania oraz w sprzeczności ze wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, bez wykazania w uzasadnieniu orzeczenia, dlaczego Sąd odwoławczy nie uznał dowodów niekorzystnych dla ww., a jedynie oparł się na stanowisku zaprezentowanym przez Sąd Rejonowy, który według sądu odwoławczego wyciągnął prawidłowe wnioski ze zgromadzonego, obszernego materiału dowodowego, co skutkowało wydaniem wadliwego rozstrzygnięcia poprzez utrzymanie w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Augustowie, przy jednoczesnym braku rozważenia wypełnienia przez C.B. i U.B. swoim zachowaniem znamion czynu zabronionego z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na treść orzeczenia dotyczące C.B. i U.B., a mianowicie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nienależytym, lakonicznym i ogólnikowym ustosunkowaniu się do podnoszonych przez oskarżyciela publicznego w środku odwoławczym zarzutów i wniosków kwestionujących prawidłowość poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych dotyczących winy C.B. i U.B., a w szczególności braku odniesienia się co do okoliczności posiadania środków odurzających w miejscu zamieszkania w postaci suszu marihuany oraz żywicy konopi, które jako produkt uboczny winny być zutylizowane oraz braku odniesienia się do kwestii nieposiadania przez oskarżonych specjalnej prasy do tłoczenia oleju, i niepodania w tym zakresie konkretnych i rzeczowych argumentów, dla których Sąd nie odniósł się do posiadania ww. środków odurzających, co w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy wadliwego wyroku uniewinniającego C.B. i U.B. od popełnienia zarzucanych im aktem oskarżenia ww. czynów”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wnioskował o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego i utrzymanego nim wyroku Sądu I instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja, jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu na posiedzeniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W sprawie nie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy dokonał wyczerpującej kontroli odwoławczej, a zarzuty zostały rozpoznane prawidłowo. Sąd odwoławczy odniósł się bowiem do wszystkich zarzutów apelacyjnych, a także w sposób rzetelny przedstawił w uzasadnieniu wyroku argumenty przemawiające za niezasadnością apelacji prokuratora.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że punktem wyjścia w sprawie – na co trafnie zwrócił uwagę Sąd odwoławczy – jest fakt prowadzenia przez oskarżonych uprawy konopi w sposób legalny oraz pod nadzorem Urzędu Gminy w [...] oraz oddziału Agencji Modernizacji i Restrukturyzacji Rolnictwa. Oskarżona U.B. uzyskała bowiem zezwolenie wójta gminy [...] na uprawę konopi włóknistych typu

finola, które obowiązywało w czasie zarzucanych oskarżonym czynów, a uprawa odbywała się w miejscu zgodnym z zezwoleniem (k. 620 akt). Tymczasem czynność sprawcza przestępstw z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczy takiej klasy roślin, które można określić jako konopie inne niż włókniste (zob. D. Zając, w: W. Górski (red.), D. Zając (red.), Przestępstwa narkotykowe i dopalacze. Komentarz, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2019, teza 12 do art. 63).

W czasie realizacji zarzucanych oskarżonym czynów obowiązywała następująca definicja „konopi włóknistych”: „rośliny z gatunku konopie siewne (*Cannabis sativa* L.), w których suma zawartości delta-9-tetrahydrokannabinolu oraz kwasu tetrahydrokannabinolowego (kwasu delta-9-THC-2-karboksylowego) w kwiatowych lub owocujących wierzchołkach roślin, z których nie usunięto żywicy, nie przekracza 0,20% w przeliczeniu na suchą masę” (art. 4 pkt 5 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Warto jednocześnie nadmienić, że ustawą z dnia 24 marca 2022 r. o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 2022 r. poz. 763) zwiększono dopuszczalną sumę zawartości powyższych substancji do 0,3%.

Jednocześnie należy mieć na uwadze specyfikę konopi typu finola w aspekcie wartości stężenia THC. Jak opiniowała w postępowaniu biegła K. B., „stężenie THC w tej samej odmianie finola może zmieniać się z roku na rok, ponieważ to zależy od warunków środowiskowych”, co odnotowała również Agencja Modernizacji i Restrukturyzacji Rolnictwa (k. 1094b akt). Z opinii jednoznacznie wynika, że stężenie THC *in concreto* zależy od wielu czynników. Także biegła I. R. podkreśliła, że „uprawa finola w ostatnich latach, w zasadzie od 2018 r., systematycznie ma stężenie THC powyżej 0,2%”. Raz jeszcze należy podkreślić, że mimo takiej specyfiki rośliny wydano oskarżonej zezwolenie na uprawę. Jednocześnie Sąd odwoławczy przyjął, że oskarżeni nie mieli wpływu na proces wzrostu roślin; trudno tym samym wymagać, by konkretne stężenie danej partii roślin było dla nich obiektywnie przewidywalne, a tym bardziej, by z samego faktu przekroczenia stężenia w próbkach wywodzić zamiar popełnienia czynu zabronionego.

Jednocześnie należy mieć na uwadze – jak zasadnie podkreślił Sąd odwoławczy – że istnieje zasadnicza wątpliwość co do sposobu ustalenia przez

funkcjonariuszy Policji stężenia THC w próbkach pobranych z uprawy prowadzonej przez oskarżonych. Biegła I. R. podniosła bowiem, że „taki sposób pobrania próbki, jak przedstawiał funkcjonariusz Policji, może wykazać, czy dana uprawa to są konopie indyjskie, natomiast nie pozwoli określić, czy są to konopie włókniste. (...) taka procedura jest zbyt uproszczona”. Biegła wskazała ponadto, że stężenie THC może być nierównomierne w każdej roślinie, a zatem wynik badania niekoniecznie wskazuje precyzyjnie dane (k. 1133). Nie jest zatem oczywiste, co dostrzegł trafnie Sąd odwoławczy, czy rzeczywiście nastąpiło przekroczenie ustawowego progu THC w średniej ze zbiorczej próby w uprawie.

Powyższe argumenty prawidłowo doprowadziły Sąd odwoławczy do uznania zarzutów apelacyjnych za niezasadne oraz utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji. Z tego też względu kasację oddalono jako oczywiście bezzasadnej.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie.